

Coperta: Cristian F. GRESCU, Ana NICOLAU
Lustrarea copertei: Slobod POPA

DIANA
GABALDON

TALISMANUL

Traducere din limba engleză
Maria Drăguț

DRAGONUL ÎN AMBER © 1992 BY DIANA GABALDON

© Nemira, 2016

Redactor: Cristina STAN
Tehnoredactor: Mihaela BITAY
Lector: Ecaterina GRESCU

Tiparul executat de EUROBUSINESS TPVAR S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări
fără acordul scris al editurii este strict interzisă
și se pedesește conform Legii dreptului de autor.

NEMIRA

ISBN 978-996-128-292-2

Cuprins

Prolog	7
--------------	---

PARTEA ÎNTÂI. PRINTR-O OGLINDĂ TULBURE

1. Studiind arhivele.....	11
2. Se îngroașă gluma	27
3. Mame și fiice	50
4. Culloden	57
5. Iubita soție.....	76

PARTEA A DOUA. PRETENDENȚII

6. Arta negustoriei.....	93
7. Audiență regală	129
8. Fantome și crocodili	145
9. Splendorile de la Versailles	163
10. O doamnă cu bucle bogate, castanii	183
11. Ocupații folositoare	192
12. L'Hôpital des Anges.....	216
13. Lucruri care nu sunt ce par a fi.....	236
14. Meditații despre carne.....	244
15. În care muzica joacă un rol.....	257
16. Natura sulfului.....	273
17. Gelozie.....	287

PARTEA A TREIA. NENOROC

18. Viol la Paris	305
19. Jurământul	321
20. La Dame Blanche	332
21. O resurecție inoportună.....	348

PARTEA A PATRA. SCANDALUL

22. Herghelia regală.....	377
23. Cele mai bune planuri ale șoarecilor și oamenilor.....	400
24. Bois de Boulogne.....	415
25. Raymond ereticul	428
26. Fontainebleau.....	436
27. O audiență cu Majestatea Sa	447
28. Apariția luminii.....	468
29. Înțepătura urzicii	483

PARTEA A CINCEA. „O SĂ VIN ACASĂ“

30. Lallybroch.....	501
31. Poșta	512
32. Ogorul cu vise.....	524
33. Tovarășul fratelui tău.....	531
34. Poștașul sună întotdeauna de două ori.....	546
35. Lumina lunii	552

PARTEA A ȘASEA. FLĂCĂRILE REBELIUNII

36. Prestonpans.....	569
37. Holyrood.....	633
38. Un pact cu diavolul.....	665
39. Legături de familie.....	684
40. Vizuina vulpoiului.....	692
41. Blestemul clarvăzătoarei	717
42. Revederi	732
43. Falkirk.....	745
44. În care foarte multe lucruri o iau razna	759
45. Blestemat fie tot neamul Randall	797
46. <i>Timor Mortis Conturbat Me</i>	807

PARTEA A ȘAPTEA. PRIVIND ÎN URMĂ

47. Socoteli neîncheiate.....	835
48. Vânătoarea de vrăjitoare.....	852
49. Binecuvântați sunt aceia... ..	871
<i>Mulțumiri</i>	881

PARTEA ÎNTÂI

PRINTR-O OGLINDĂ
TULBURE

Inverness, 1968

1. Studiind arhivele

Roger Wakefield stătea în picioare în mijlocul camerei, simțindu-se de-a dreptul asaltat. Găsea acest sentiment cumva justificat, căci fizic era înconjurat de mese pline de antichități și suvenire, de mobilier greoi, în stil victorian, acoperit cu totul de pânze, cuverturi și pături, de covorașe minuscule țesute, așezate pe lemnul lustruit, așteptând viclean să alunece de sub piciorul musafirului neatent. Era înconjurat din toate părțile de mobilă, pânzeturii și hârtii. Și de cărți... Dumnezeuule, câte cărți!

Trei pereți ai biroului în care se afla erau căptușiți cu rafturi, fiecare din ele burdușite de cărți. Romanele broșate de aventuri zăceau în teancuri viu colorate și ferfenițite în fața volumelor legate în piele de vițel, înghesuie alături de romane populare selecționate de cluburi de carte, volume antice, șterpelite din biblioteci pe cale de dispariție, și mii și mii de broșuri, foi volante și manuscrise legate de mână.

În toată casa domnea aceeași atmosferă. Cărți și ziare zăceau îngrămădite de-a valma pe oricare dintre suprafețele orizontale și fiecare dulap gemea și scârțâia pe la balamale. Răposatul său tată adoptiv dusese o viață lungă și împlinită, cu mai bine de zece ani peste venerabila vârstă biblică îngăduită de șaptezeci de ani. Iar în cei optzeci și ceva de ani ai săi, reverendul Reginald Wakefield nu aruncase niciodată nimic din casă.

Roger și-a reprimat dorința de a ieși în goană pe ușa din față, de a sări în Morris Minorul său și a se întoarce imediat la Oxford, lăsând casa parohială și conținutul ei la cheremul vremii și al vandalilor. Stai calm, și-a spus în gând, respirând adânc. Te poți descurca. Cărțile erau partea cea mai ușoară; nu avea altceva de făcut decât să le sorteze și să cheme pe cineva să vină să

le ridice. Garantat, vor avea nevoie de o remorcă mare cât un vagon de tren, dar se putea face. Hainele – nicio problemă. Oxfam avea să se ocupe de ele.

Nu știa ce o să facă Oxfam cu atâtea costume negre, din serj, cu vestă, datând aproximativ din 1948, dar poate că săracii în mâinile cărora vor ajunge nu erau foarte pretențioși. A început să respire ceva mai calm. Își luase o lună de concediu de la Catedra de Istorie de la Oxford pentru a rezolva problemele legate de moștenirea reverendului. Poate că, la urma urmelor, îi va fi de ajuns o lună. În clipele sale cele mai sumbre, i se păruse că va avea nevoie de ani întregi.

S-a îndreptat spre una dintre mese și a ridicat un vas micuț, din porțelan. Era plin cu diverse obiecte dreptunghiulare mici, din metal; „gaberlunzies“ din plumb, insigne emise cerșetorilor în secolul al optsprezecelea de către parohii, ca un soi de licență pentru cerșit. Alături de ele, lângă lampă era o colecție de sticle din lut ars, un corn de berbec de ținut tutunul, ornat cu un inel din argint. Să le doneze unui muzeu? s-a întrebat neștiind ce să facă. Casa era plină de relicve iacobite; reverendul fusese istoric amator, secolul optsprezece reprezentând teritoriul său preferat de cercetare.

Involuntar, a întins degetele pentru a mângâia suprafața cornului de tutun, urmărind liniile negre ale inscripției – numele și datele diaconilor și trezorierilor Breslei Croitorilor din Canongate, Edinburgh, 1726. Poate ar trebui să păstreze câteva dintre achizițiile mai selecte ale reverendului... dar pe urmă s-a dat înapoi, clătănând hotărât din cap.

– Stai cuminte, cocoșule, a rostit el cu voce tare, calea asta duce la pierzanie.

Sau cel puțin la începutul unei vieți de șoarece prins în cursă. Dacă începea să oprească lucruri, avea să sfârșească păstrându-le pe toate și să locuiască în această monstruoasă de casă, înconjurat de generații întregi de vechituri.

– Și totodată vei ajunge să vorbești singur, a mormăit el.

Gândul la generațiile de vechituri adunate i-a amintit de garaj și a simțit cum i se înmoaie puțin genunchii. Reverendul, care era de fapt unchiul mamei sale, îl adoptase de la vârsta de cinci ani, după ce părinții lui fuseseră uciși în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial: mama sa murise în timpul Blitzului iar tatăl, undeva deasupra apelor întunecate ale Canalului Mânecii. Cu obișnuitul său instinct de a colecționa orice, reverendul păstrase toate lucrurile care aparținuseră părinților săi, puse bine în lăzi și cutii de carton în spatele garajului. Știa că nimeni nu a deschis vreuna dintre aceste lăzi în ultimii douăzeci de ani.

Roger a mormăit o lamentație din Vechiul Testament la gândul că va trebui să răscolească printre obiectele părinților săi.

– O, Dumnezeuule! a spus el cu voce tare. Orice, numai asta nu!

Remarca nu se dorise a fi chiar o rugăciune, dar soneria a început să țârâie parcă drept răspuns, făcându-l pe Roger să tresară și să-și muște limba. Ușa casei parohiale avea tendința de a se înțepeni când era vreme umedă, ceea ce însemna că era așa aproape în permanență. Roger a deschis-o cu un scârțâit îngrozitor și a dat nas în nas cu o femeie aflată în pragul ușii.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Era de statură medie și foarte drăguță. O apariție delicată, înveșmântată în pânză albă, fină, cu un păr castaniu bogat, cârlionțat, strâns parțial într-un soi de coc. Și în centrul acestei apariții, o extraordinară pereche de ochi scânteiitori, chiar de culoarea cherry-ului bine maturat.

Și-a ridicat privirea de la tenișii lui mărimea patruzeci și șase spre chipul lui aflat la treizeci de centimetri mai sus decât al ei. Zâmbetul pieziș al femeii s-a lărgit.

– Nu-mi place să încep o conversație cu un clișeu, a spus ea, dar ce mare te-ai făcut, tinere Roger!

Roger și-a simțit sângele năvălindu-i în obraji. Femeia a început să râdă și a întins o mână.

– Tu ești Roger, nu-i așa? Numele meu e Claire Randall; sunt o veche prietenă a reverendului. Însă pe tine nu te-am mai văzut de când aveai cinci ani.

– Ă... spuneți că sunteți o veche prietenă a tatălui meu? Atunci știți deja... Zâmbetul a dispărut, făcând loc unei expresii triste.

– Da, mi-a părut tare rău. Inima, nu?

– Mda. Nu ne așteptam. Eu tocmai am venit de la Oxford ca să mă ocup de... toate.

A făcut un gest vag cu mâna, semn că se referea la moartea reverendului, la casa din spatele lui și întregul ei conținut.

– Din câte îmi amintesc despre biblioteca tatălui tău, această mică sarcină ar trebui să îți ocupe timpul cam până la Crăciunul următor, a remarcat Claire.

– În acest caz, poate nu ar trebui să te deranjăm, s-a auzit o voce cu un accent moale, american.

– Ah, uitasem, a rostit Claire, întorcându-se puțin spre fata care stătea ascunsă privirii lui după colțul verandei. Roger Wakefield – fiica mea, Brianna.

Brianna Randall a făcut un pas în față, cu un zâmbet timid pe buze. Roger a rămas o clipă privind-o fără să scoată o vorbă, apoi și-a amintit de maniere. S-a retras un pas și a deschis larg ușa, întrebându-se preț de o secundă când își schimbase ultima dată cămașa.

– Dar nu e absolut niciun deranj! a spus el din toată inima. Chiar îmi doream o pauză. Pofțiți, intrați!

Le-a făcut semn celor două femei spre capătul coridorului care ducea în biroul reverendului, băgând de seamă că, pe lângă faptul că era destul de atractivă, fiica lui Claire era una dintre cele mai înalte fete pe care le văzuse vreodată de aproape. Trebuie să aibă peste un metru optzeci, și-a spus în sinea lui, văzând că ajungea cu fruntea la același nivel cu cornișa rafturilor din hol, pe lângă care trecea. Fără să-și dea seama, s-a îndreptat de spate în vreme ce le urma, expunându-și astfel cei un metru și nouăzeci de centimetri ai săi. În ultima clipă s-a aplecat, ferindu-se la timp să nu dea cu fruntea de tocul ușii de la birou când a intrat în urma femeilor.

– Aveam de gând să vin mai demult, a spus Claire, așezându-se mai bine în fotoliul uriaș. Cel de-al patrulea zid al biroului reverendului era înzestrat cu ferestre din podea până în tavan, și soarele sclipea vesel în agrafa cu perle din părul ei castaniu-deschis. Buclele începeau să scape din strânsoare, iar ea și-a dat absentă una pe după ureche în timp ce vorbea.

– De fapt, aranjasem să vin anul trecut, dar pe urmă s-a ivit o urgență la spital, în Boston – eu sunt doctor, a explicat ea, cu un zâmbet înflorindu-i discret în colțul gurii la vederea expresiei de surpriză pe care Roger nu reușise prea bine să o ascundă. Dar îmi pare rău că nu am venit; mi-ar fi făcut mare plăcere să îl revăd pe tatăl tău.

Roger se întreba mai degrabă de ce veniseră acum, știind că reverendul murise, însă i se părea nepoliticos să întrebe. În schimb, a zis:

– Și acum vă bucurați de peisaje?

– Da, am venit cu mașina de la Londra, a răspuns Claire, zâmbind spre fiica ei. Am vrut ca Bree să vadă ținuturile acestea; nu ai crede, auzind-o vorbind, însă și ea este la fel de englezoaică precum sunt și eu, deși nu a trăit niciodată aici.

– Adevărat? s-a mirat Roger, aruncând o privire spre Brianna.

Nu arăta deloc a englezoaică, și-a spus în sinea lui; în afară de înălțimea impresionantă, avea o coamă bogată de păr roșcat, purtat liber pe umeri, iar oasele feței erau puternice, cu unghiuri drepte, și nasul lung și drept – poate puțin prea lung.

– M-am născut în America, a explicat Brianna, însă și mama, și tata sunt... erau... englezi.

– Erău?

– Soțul meu a murit în urmă cu doi ani, l-a lămurit Claire. Îl cunoșteai, cred, Frank Randall.

– Frank Randall! Desigur!

Roger s-a pocnit cu palma peste frunte și a simțit sângele năvălindu-i în obraji la chicotul Briannei.

- Probabil mă veți crede un nătărău fără pereche, însă eu abia acum am realizat cine sunteți!

Numele explica totul; Frank Randall fusese un istoric eminent și un bun prieten al reverendului; ani la rând făcuseră schimb de informații misterioase despre iacobiți, deși trecuse mai bine de un deceniu de când Frank Randall vizitase pentru ultima dată casa parohială.

- Vasăzică... veți vizita locurile istorice din apropiere de Inverness? s-a aventurat Roger. Ați fost deja la Culloden?

- Nu încă, a răspuns Brianna. Ne gândeam să mergem cândva spre sfârșitul săptămânii.

Zâmbetul ei era politicos, însă nimic mai mult.

- Am luat o excursie de-a lungul Loch Nessului în această după-amiază, a spus Claire. Și poate că mâine vom coborî cu mașina până la Fort William, sau doar ne vom plimba prin Inverness; orașul s-a dezvoltat foarte mult de la ultima mea vizită aici.

- Când a fost asta?

Roger se întreba dacă ar trebui să își ofere serviciile de ghid. Nu ar trebui să piardă timpul, însă doamna și domnul Randall fuseseră buni prieteni ai reverendului. Și oricum, o călătorie cu mașina până la Fort William în compania a două femei atrăgătoare părea mult mai interesantă decât un garaj care aștepta să fie curățat, și asta cât de curând.

- Ah, acum mai bine de douăzeci de ani. A trecut foarte mult timp de atunci.

În vocea lui Claire se întrezărea un ton straniu care l-a făcut pe Roger să o privească mai atent, însă ea i-a răspuns cu un zâmbet.

- Păi, a încercat el, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră cât timp sunteți în Țara de Sus...

Claire continua să zâmbească, însă ceva se schimbase în expresia chipului ei. Aproape că putea să jure că femeia așteptase să se ivească o ocazie. A aruncat o privire spre Brianna, apoi s-a uitat din nou la Roger.

- Dacă te oferi, a spus ea, zâmbindu-i generos.

- Ah, mamă! a intervenit Brianna, îndreptându-se de spate pe scaun. Doar nu vrei să îl deranjezi pe domnul Wakefield! Uite câte are de făcut!

A fluturat o mână spre biroul aglomerat, cu lăzile sale arhipline și nesfârșitele teancuri de cărți.

- Ah, nu e niciun deranj! a protestat Roger. Ă... despre ce este vorba?

Claire i-a aruncat fiicei sale o privire tăioasă, închizându-i gura.

- Nu aveam de gând să îl bat la cap și să îl trag de picioare, a spus ea cu asprime. Însă ar putea cunoaște pe cineva care să ne ajute. Este un mic

proiect istoric, i-a explicat ea lui Roger. Am nevoie de cineva care se pricepe suficient de bine la istoria iacobitilor din secolul al optsprezecelea... prințul Charlie cel Frumos și compania.

Roger s-a aplecat înainte, intrigat.

- Iacobiti? a întrebat el. Această perioadă nu este printre specializările mele, însă am ceva cunoștințe... ar fi fost și greu să nu le am, trăind atât de aproape de Culloden. Acolo a avut loc bătălia finală, înțelegeți, s-a întors el spre Brianna. Acolo unde prințul Charlie a luptat împotriva ducelui de Cumberland și a fost măcelărit pentru că i-a deranjat pe englezi.

- Corect, a încuviințat Claire. Și de fapt aceasta are de-a face cu ceea ce doresc eu să gădesc.

A băgat mâna în poșetă și a scos o bucată de hârtie împăturită. Roger a desfăcut-o, parcurgând-o iute cu privirea. Conținea o listă de nume, poate treizeci, toate de bărbați. În capul paginii scria titlul: „RĂSCOALA IACOBITĂ - CULLODEN, 1745“.

- Ah, din '45? a întrebat Roger. Acești bărbați au luptat la Culloden, nu-i așa?

- Așa e, a răspuns Claire. Ce vreau eu să aflu este... câți dintre bărbații de pe listă au supraviețuit bătăliei?

Roger se scărpină în bărbie în timp ce parcurgea lista.

- E o întrebare simplă, al cărei răspuns însă ar putea fi greu de aflat. Atât de mulți dintre bărbații clanurilor scoțiene care l-au urmat pe prințul Charlie au fost uciși pe Câmpia de la Culloden, încât nu au fost îngropați individual. Au fost puși în morminte comune, având o singură piatră funerară pe care era scris numele clanului căruia-i aparțineau.

- Știu, a răspuns Claire. Brianna nu a mai fost aici, însă eu am fost... în urmă cu mulți ani.

Lui Roger i s-a părut că vede o umbră întunecându-i privirea pentru o clipă, însă a fost iute ascunsă când Claire a plecat capul spre poșetă. Nici nu e de mirare că e tristă, și-a spus în sinea lui. Câmpia de la Culloden era un loc impresionant; și pe el parcă îl podideau lacrimile privind peste întinderea imensă a mlaștinii, amintindu-și patriotismul și curajul scoțienilor care zăceau nimiciti sub iarbă. Claire a scos alte câteva coli de hârtie scrise la mașină și i le-a întins. Un deget lung și alb se plimba în jos pe marginea uneia dintre coli. Mâini frumoase, a băgat de seamă Roger, cu osatură delicată, îngrijite, cu un singur inel pe fiecare. Cel din argint ieșea imediat în evidență; o verighetă lată, iacobită, cu împletitura complicată scoțiană, împodobită cu flori de ciulini.

- Acestea sunt numele soțiilor lor, din câte cunosc eu. Mă gândeam că ar putea ajuta... dacă soții lor au fost uciși la Culloden, probabil că aceste femei s-au recăsătorit ori au emigrat după aceea. Aceste date ar trebui să figureze cu siguranță în registrul parohiei. Toate sunt din aceeași parohie; biserica era în Broch Mordha - este puțin mai la sud de aici.

- O idee foarte bună, a spus Roger, oarecum surprins. Este genul de abordare la care s-ar gândi un istoric.

- Eu nu sunt chiar istoric, a răspuns Claire Randall sec. Pe de altă parte, când trăiești cu unul, mai furi meserie.

- Desigur.

Un gând neașteptat l-a lovit și s-a ridicat din scaun.

- Sunt o gazdă îngrozitoare, vă rog, permiteți-mi să vă ofer ceva de băut și pe urmă îmi puteți spune mai multe despre această listă. Poate vă voi fi eu însumi de folos.

În ciuda dezordinii, știa unde erau păstrate carafele și îndată și-a servit musafirele cu puțin whisky. Pusese destul de mult sifon în al Briannei, însă a băgat de seamă că ea sorbea din pahar ca și cum ar fi băut spray împotriva furnicilor, mai degrabă decât cel mai bun Glenfiddich dintr-un singur maș. Claire, care ceruse ca al ei să fie simplu, părea să îl savureze mult mai mult.

- Așadar, a reluat Roger, reasezându-se la locul său și luând din nou hârtia în mână. Este o problemă interesantă, în materie de cercetare istorică. Spuneți că acești bărbați vin de la aceeași parohie? Presupun că proveneau dintr-un singur clan sau familie... bag de seamă că unii dintre ei se numeau Fraser.

Claire a încuviințat din cap, cu mâinile împreunate în poală.

- Veneau de pe aceeași proprietate, o fermă micuță din Highlands, cunoscută printre localnici drept Lallybroch. Făceau parte din clanul Fraser, deși niciodată nu îi juraseră oficial supunere căpeteniei, lordul Lovat. Acești bărbați s-au alăturat răscoalei încă de la începuturi, au luptat în bătălia de la Prestonpans, în vreme ce oamenii lui Lovat nu au intrat în luptă decât abia înainte de bătălia de la Culloden.

- Adevărat? Interesant.

În condițiile normale ale secolului al optsprezecelea, asemenea mici arendași-fermieri ar fi murit acolo unde își duceau zilele și ar fi fost înmormântați frumos în cimitirul satului, înscriși ordonat în registrul parohiei. Cu toate acestea, încercarea lui Charlie cel Frumos de a recuceri tronul Scoției în 1745 întrerupsese cursul firesc al lucrurilor într-o manieră cât se poate de brutală.

În timpul foametei care urmase dezastrului de la Culloden, mulți scoțieni emigraseră spre Lumea Nouă; alții se târâseră din câmpii și mlaștini spre orașe,

în căutare de hrană și locuri de muncă. Câțiva rămăseseră locului, agățându-se cu încăpățănare de pământurile și tradițiile lor.

- S-ar putea scrie un articol fascinant, a spus Roger, gândind cu voce tare. Să mergi pe urmele unui număr de indivizi, să vezi ce s-a întâmplat cu fiecare dintre ei. Ar fi mai puțin interesant dacă au fost cu toții uciși la Culloden, însă există șansa ca unii dintre ei să fi scăpat.

Roger ar fi fost tentat să înceapă acest proiect ca o bine venită pauză, chiar și în cazul în care Claire Randall nu i-ar fi cerut-o.

- Da, cred că vă pot ajuta, a concluzionat el, încântat de zâmbetul cald cu care ea l-a răsplătit.

- Chiar așa? E minunat! a exclamat ea.

- Va fi plăcerea mea, a răspuns Roger.

A împăturit hârtia și a așezat-o pe masă.

- Voi începe de îndată. Dar spuneți-mi, cum a fost călătoria cu mașina de la Londra?

Conversația se purta acum pe subiecte de interes general, în timp ce Claire și Brianna îl încântau cu povești din timpul călătoriei lor transatlantice și al drumului cu mașina de la Londra. Atenția lui Roger era ușor distrasă, căci începuse să-și pună la punct planul de cercetare al proiectului. Se simțea vag vinovat că pierdea vremea ținându-le de vorbă, chiar nu avea timp de pierdut. Pe de altă parte, era o chestiune interesantă. Și în plus putea să combine acest proiect cu sarcina obligatorie de a face ordine în materialele reverendului; știa precis că în garaj se aflau patruzeci și opt de cutii din carton, toate etichetate: IACOBIȚI, DIVERSE. Gândul acesta era suficient pentru a-i da o ușoară stare de amețală.

Smulgându-și cu greu gândurile de la cutiile din garaj, a băgat de seamă că discuția luase o cu totul altă turnură față de subiectul inițial.

- Druizi?

Roger se simțea dezorientat. A aruncat o privire curioasă spre paharul său, verificând dacă într-adevăr își adăugase sifon.

- Nu ai auzit niciodată nimic despre ei?

Claire părea ușor dezamăgită.

- Tatăl tău, reverendul, știa câte ceva despre ei, deși doar așa, neoficial. Poate că nu a considerat că e important să-ți povestească despre ei; o lua drept o glumă.

Roger s-a scărpinat în creștetul capului, ciufulindu-și coama deasă de păr negru.

- Nu, chiar nu-mi amintesc. Însă aveți dreptate, probabil nu considerase că e ceva serios.

- Păi, nici eu nu știu cu siguranță dacă e așa.

Și-a încrucișat picioarele. O rază de soare i-a mângâiat glezna, făcându-i ciorapii să strălucească și accentuându-i delicatețea tibiei.

- Când am fost aici ultima dată cu Frank - Dumnezeule, asta a fost în urmă cu douăzeci de ani! -, reverendul i-a spus că exista un grup de... în fine, druizi moderni, cred că i-am putea numi. Nu am idee cât de autentici erau; cel mai probabil, nu foarte originali.

Brianna stătea aplecată în față acum, captivată, cu paharul de whisky ținut în mâini.

- Reverendul nu îi putea recunoaște oficial - păgânism și toate alea, înțelegi -, însă menajera lui, doamna Graham, făcea parte din acest grup, așa încât din când în când îi mai ajungeau pe la urechile zvonuri despre activitățile lor; așadar reverendul i-a vândut un pont lui Frank că urma să aibă loc un soi de ceremonie în zorii zilei de Beltane, adică de Întâi Mai.

Roger a încuviințat din cap, încercând să se acomodeze cu imaginea bătrânei doamne Graham, de o corectitudine desăvârșită, absorbită în rituri păgâne, dansând în jurul cercurilor de piatră la ivirea zorilor. Singurul lucru pe care și-l putea aminti el însuși din ceremoniile druide era că unele dintre ele implicau arderea sacrificială a victimelor în cuști împletite din răchită, fapt care i se părea încă și mai greu de imaginat pentru o doamnă scoțiană prezbiteriană, aflată la o vârstă înaintată.

- În vârful unui deal din apropiere se află un cerc de pietre. Așa că am urcat acolo înainte de ivirea zorilor, pentru a le... în fine, spiona, a continuat ea, ridicând din umeri, parcă scuzându-se. Știi cum sunt oamenii de știință; nu au niciun dram de conștiință când vine vorba de domeniul lor de studiu, ca să nu mai vorbim că nu au nici urmă de simț al delicateții sociale.

Roger s-a crispat ușor la auzul acestei remarci, însă a încuviințat din cap fără tragere de inimă.

- Și acolo erau, a continuat ea. Cu doamna Graham printre ele, cu toate înveșmântate în cearșafuri de pat, incantând rugăciuni și dansând în mijlocul cercului de piatră. Frank era fascinat, a adăugat ea cu un zâmbet. Și era impresionant, chiar și pentru mine.

S-a oprit o clipă, măsurându-l pe Roger cu o privire oarecum curioasă.

- Am auzit că doamna Graham a murit acum câțiva ani. Însă mă întrebam... știi cumva dacă a avut familie? Cred că în astfel de grupuri calitatea de membru se transmite ereditar; e posibil să existe o fiică sau o nepoată care mi-ar putea povesti câte ceva.